

Teologie: 83. Církev potřebuje lepší zvěst než strach

Teologie

Církev potřebuje lepší zvěst než život ve strachu

Následující článek je dialogem mezi Markem Wingfieldem a Amber Wyldeovou.

Mark

Právě jsem se vrátil z večere s několika přáteli duchovními, kde jsme mluvili o tom, jak se strach z Božího soudu vkrádá i k těm z nás, kteří to znají jinak.

Jeden z přátel vzpomínal na rozhovor, který probíhal takto: „Když změníme názor na přijímání homosexuálních křesťanů, bude se na nás Bůh hněvat?“

Jeden z nich vyprávěl o podobném rozhovoru se svou ženou:

„Kdyby náš syn byl gay, budeme ho stále milovat?“

„Ano, rozhodně.“

„Proč tedy nejsme ochotni milovat děti jiných rodičů stejně, jako bychom milovali své vlastní?“

A pak jsem odešel od večere a procházel Twitter, když jsem uviděl tohle:

Na Twitteru jsem uviděl fotku plačícího mladého muže, který objímá někoho jiného, a nad ní komentář:

„Na včerejším *NYC Pride* jsme homosexuálům řekli, že je Ježíš miluje. Slzy nebyly neobvyklou reakcí. 86 % homosexuálů vyrůstá v náboženském prostředí a mnoho z nich je svými věřícími společenstvími odmítáno, místo aby byli milováni.“

Vzpomněl jsem si na turné *Free Mom Hugs*, kdy maminky chodí z akce na akci a nabízejí fyzické objetí dospělým dětem, jejichž rodiče je odmítli ze strachu z Božího hněvu.

Nic nemotivuje tak jako strach z Božího hněvu. Je to příběh starý jako lidstvo.

„Nic nemotivuje tak jako strach z Božího hněvu. Je to příběh starý jako lidstvo.“

Jsme však skutečně hříšníci v rukou rozhněvaného Boha?

Já si to nemyslím. Ve skutečnosti se domnívám, že jde o teologický omyl, který napáchal nezměrné škody.

Puritáni a evangelikálové rádi věří, že si musíme dávat pozor, abychom tohoto rozhněvaného Boha neurazili. Jejich výchozím bodem je hněv. Calvinisté samozřejmě tento hněv přetavili v hněv o několik stupňů vyšší, aby Boha rozzlobili natolik, že jeho vlastní Syn musel být zavražděn jako krvavá oběť. Boží hněv musí být ukojen.

Taková představa se mnohem více podobá pohanským náboženstvím než Novému zákonu. Tato „křesťanská“ víra v rozhněvaného Boha není daleko od starověku, který věřil, že lidské oběti jsou nezbytné k udobření nejrůznějších rozhněvaných bohů. To, že věříte v jednoho rozhněvaného Boha, a ne v celou řadu rozhněvaných bohů, nesnižuje faktor strachu.

Jeden z prvních úryvků z Písma, který učíme děti v nedělní škole, je 1. Janova 4,16: „Bůh je láska.“

A pak na to rychle navazujeme lekcemi o tom, že hněv je vlastně druh lásky. Bůh se na nás zlobí, protože nás miluje.

To je prostě biblický nesmysl. Protože Bůh je láska, Bůh nás miluje.

Amber

Pokud 86 % homosexuálů vyrůstá v náboženském prostředí, pak je pravděpodobné, že 86 % homosexuálů (nebo procento velmi blízké tomuto) vyrůstalo v přesvědčení, že je Bůh nenávidí. Tato skrytá homofobie, vyučovaná od dětství, je nejnebezpečnější a nejsmrtelnější formou kvůli faktoru strachu, který do nás vštěpuje, a to nejen ohledně toho, jak žijeme nyní, ale i ohledně toho, kde

strávíme věčnost.

Učení o bezpodmínečné lásce jedním dechem a hlásání Božího hněvu druhým dechem vytváří přesvědčení, že Bůh nás miluje pouze tehdy, když jsme dobří podle zásad té které značky křesťanství, v níž jsme byli vychováni.

Pokud jsme dobří, Bůh nás miluje, a pokud jsme špatní (i když tato „špatnost“ pochází z něčeho, co nemůžeme ovlivnit, jako je sexuální orientace nebo genderová identita), pak nás Bůh nenávidí.

Víra, že nás Bůh nenávidí, pak zasévá semínka víry, že bychom měli nenávidět sami sebe.

Nenávist k sobě samým, sebenenávist a stud za něco, co nemůžeme ovlivnit nebo změnit, pak vyústí v deprese, zneužívání návykových látek, sebepoškozování a sebevraždy.

Přesvědčení, zejména u queer lidí, že jsme hříšníci v rukou rozhněvaného Boha, přímo souvisí se smrtí – jak sebevraždou u těch, kteří zažívají tak silný útlak, že už nemohou dál dýchat, tak vraždou od těch, kteří také věří, že tento rozhněvaný Bůh chce queer lidi potrestat, zabít a vyhladit.

V roce 2019 provedl [Trevor Project](#) studii, která zjistila, že „LGBTQ mládež, která uvedla, že má alespoň jednoho přijímajícího dospělého, o 40 % méně často hlásila pokus o sebevraždu v posledním roce“.

Jeden přijímající dospělý. To je vše, co je potřeba. Jen jeden.

Změna našeho pohledu z rozhněvaného Boha, kterého musíme uklidnit, na Boha skutečně a zcela plného lásky, kterou si nemusíme zasloužit, nejenže vytváří mnohem zdravější myšlení, pokud jde o Boha, ale také mnohem zdravější myšlení, pokud jde o to, jak vnímáme sami sebe a jak se po tomto světě ubíráme.

„Víra a příklad Boží lásky zachraňují životy.“

A co víc, víra a příklad Boží lásky zachraňují životy. Odstraňují stud. Zmenšují izolaci. Vidí a oceňují dobro v druhém člověku.

To se nestane ze dne na den. Celoživotní strach vyžaduje záměrné přeprogramování. Vyžaduje to čas, trpělivost a milost pro sebe i pro ostatní. A vyžaduje to obklopit se lidmi, kteří také chtějí žít v lásce místo strachu.

Mark

Zatímco jsme s Amber vedli tento dialog, jiný přítel zveřejnil na internetu tvrdou pravdu, která se týkala zejména přátel z řad duchovních:

„Bez ohledu na to, jak jste vy a váš konkrétní sbor vstřícní, potvrzující, přijímající, milující a úžasně neuvěřitelní, ZNAČKA, na které lpíte jako na součásti svého jména, taková není. Ve skutečnosti reprezentujete organizaci zvanou CÍRKEV, která má jasnou a konzistentní dvoutisíciletou historii zneužívání a manipulace. Takže když se objevujete na akcích, přebíráte, soustřeďujete se a propagujete svou organizaci, musíte si uvědomit, že MNOHO lidí je iniciováno a poškozováno právě vaší ZNAČKOU.“

Au. Vzpomínáte, jak jsme chtěli z názvů našich sborů odstranit slovo „baptistický“? Tento přítel má ale pravdu: Samotné slovo „církev“ je příliš často spojováno s nenávistí, odsuzováním a vylučováním.

My, kteří se snažíme vytvořit lepší alternativu, nemáme na své straně historii, i když máme na své straně Ježíše.

„My, kteří se snažíme vytvořit lepší alternativu, nemáme na své straně historii, i když máme na své straně Ježíše.“

Před několika lety jsem v našem sboru předsedal komunikačnímu týmu, který se snažil lépe definovat naši značku. Být baptistickým sborem v Dallasu s sebou nese různá úskalí. Pořád jsme chtěli říkat: „My nejsme ten typ sboru“ a poukazovat na některé známé propagátory rozhněvaného Boha jako na naši protiváhu.

Nakonec jsme to pojali pozitivně a začali jsme říkat: „Jsme jiný druh baptistického sboru“. Tento jazyk převzaly i další sbory po celé zemi. Je to užitečné, ale musíme se také ujistit, že je to pravda.

Rozdíl, který dnes v „církvě“ potřebujeme, není jen v branding, ale v teologii. Potřebujeme se vrátit k Ježíšovu učení a příkladu – ne k Ježíši rozhněvanému (to je jeden příběh v rámci čtyř evangelií) a ne k Ježíši krvavému, ale k Ježíši, který prohlásil: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste unavení a obtíženi, a já vám dám odpočinout.“

To by byla dobrá zpráva nejen pro komunitu LGBTQ, ale pro všechny lidi. Protože jak se ukazuje, to, jak se chováme ke gayům, lesbám a transsexuálním Božím dětem, vypovídá mnohé o tom, kým podle nás Bůh pro všechny je.

Amber

Je pravda, že mnoho lidí, nejen LGBTQ, odešlo z církve – zejména v posledních sedmi až deseti letech. Ať už je to inkluze LGBTQ, zvolení Trumpa, pád SBC nebo pandemie, v posledních letech dochází k masovému odchodu z křesťanství. Už jen při slovech „křesťanský“ nebo „církev“ se lidem dělá nevolno, protože značka církve je stále méně něčím, co skutečně připomíná Krista.

Když se podíváme na verš z Matouše 11,28, který Mark zmínil v překladu *The Message*, jeho znění vykresluje svěží obraz: „Jste unavení? Vyčerpaní? Vyhořelí z náboženství? Pojďte ke mně. Pojď za mnou a obnovíš svůj život. Ukážu ti, jak si skutečně odpočinout. Pojď za mnou a pracuj se mnou – sleduj, jak to dělám. Nauč se nenuceným rytmem milosti.“

„Možná by nám všem prospělo, kdybychom se naučili nenucenému rytmu milosti.“

Možná, že učení se nenuceným rytmem milosti je něco, co by nám všem mohlo prospět.

Změna naší teologie a značky jako křesťanů a církve jako celku je něco, co možná za našeho života nebude mít velký dopad – ale to neznamená, že to stále nestojí za to. Přijdou všichni ti lidé, kteří byli vyhnáni, zpět, protože jsme najednou přišli na to, jak Ježíše trochu lépe zrcadlit? Pravděpodobně ne. Náboženská traumata se nenapравují tak snadno.

Co je však možné, je to, že začneme přerušovat cyklus traumatu a zabráníme jeho pokračování. Tím, že nově definujeme, co znamená být „křesťanem“, „baptistou“ nebo „církví“, možná ti, kteří v současnosti navštěvují naše církve nebo v nich vyrůstají, nebudou nikdy cítit potřebu je opustit. Možná začneme vytvářet nové dědictví – takové, kde lidé za několik generací nebudou muset přemýšlet, zda jsme ta dobrá značka Ježíše, nebo ta špatná.

Amber Wylde

Amber Wylde

Amber Wylde je národní přednášející, komunitní terapeutka a autorka tří knih. Její nejnovější kniha *Out of Focus: My Story of Sexuality, Shame and Toxic Evangelicalism*, vychází v říjnu 2023.

Jako homosexuální žena žijící s neviditelným postižením, kterým je borelióza i revmatoidní artritida, se Amber specializuje na předávání poselství o rozmanitosti, naději a sebepřijetí těm, kteří byli odsunuti na okraj.

Je moderátorkou [Unashamed Love Collective](#) – bezpečného útočiště pro LGBTQ lidi a jejich spojence, které podporuje podpůrnou komunitu. Vede také [Cultivating Community Retreats](#) – malá, intimní skupinová setkání, která budují trvalé vztahy s podobně smýšlejícími lidmi.

Více informací najdete na Patreon.com/AmberCantornaWylde, na sociálních sítích @AmberCantornaWylde nebo online na AmberCantornaWylde.com.

Mark Wingfield

Mark Wingfield

Mark Wingfield působí jako výkonný ředitel a vydavatel Baptist News Global. Je autorem nové knihy [Honestly: Telling the Truth About the Bible and Ourselves](#).

[Baptist News Global](#)

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)